

Scénář – Helena Zikmundová

Paní Helena Zikmundová, rozená Drvoštěpová, od dětství zápolila s nesnadnými životními podmínkami. Jednou z jejich nejzásadnějších vzpomínek je ta na okupaci Československa v srpnu 1968, kdy byli s manželem a synem na dovolené. Jedné noci je probudili sousedi a upozornili je na zprávy z rozhlasu.

„Ty zprávy se pořád opakovaly. Jako vyzývali nás, kdo není doma, ať se dostaví ihned domů, dokud to ještě jde. To už jsme měli trochu strach, tak sousedi tam měli auto, takže nás teda odvezou domů. Všechno jsme sbalili, no a jeli jsme. No to už jsme potkávali v Praze, když už jsme se blížili k Praze, tanky, obrněný auta, hřmot letadel, no něco neskutečného.“

Paní Helena se chodila i s ostatními lidmi ptát vojáků, co se děje a proč jsou zde.

„No a stejně jak jsem byla tenkrát trochu mladá a hloupá, tak jsem se vypravila k rozhlasu, odtamtud' chodily zprávy. Můžu Vám říct, že tam už stály barikády, tam se střílelo. A tam jsem vlastně poprvé viděla ten masakr. Ranění se váleli po zemi a dokonce šestnáctiletý chlapec mrtvej. To byl první mrtvý člověk, kterého já jsem vlastně viděla na vlastní oči a to se nedá ani vyprávět.“

Paní Helena v té době pracovala s manželem v mlékárně v pražských Holešovicích. Protože nefungovalo zásobování, řekla si, že bude s manželem rozvážet mléko potřebným – do nemocnic a školek.

„Tak jsme to naložili a jedeme. A vjeli jsme na most no a koukáme, tank před námi. Zatarasil nám cestu, tak manžel říkal: „Vycouváme to dozadu a vrátíme se. Bohužel tam už stál taky tank. No a teď s těma nabitejma zbraněma vlastně nás obklíčili.“

Vystupte si z toho auta a co vezete? My jsme řekli, že mlíko, tak davaj, davaj. No tak si vytáhli nějaký ty konve, rozdělili si mlíko, který jsme měli pro raněný, že jo a pro děti, pro starý lidi.“

Dvě hodiny ruští vojáci hlídali na Hlávkově mostě paní Zikmundovou, jejího manžela, a to nákladní auto se zbylým mlékem.

„A teď to se vám promítne celej váš, vlastně i když krátkej, celej život. Co teď bude? Zastřelej vás? Co se bude dít? Nic jsme nevěděli a ty naše zkušenosti, že už střílejí, tam vlastně byly.“

Sami Rusové nevěděli, co dělat, tak manžele Zikmundovi propustili. Ti vyložili mléko v nemocnici Na Františku a vrátili se do holešovických pekáren pro chleba. Při druhé cestě jim Rusové ukradli jen část nákladu a hned je pustili.

Po děsivých zážitcích, které má paní Zikmundová ze srpna 1968, není divu, že jejím životním mottem bylo nikdy nevstoupit do Komunistické strany.

„Nikdy, i kdybych měla umřít, žádná strana, nic.“